

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. M.**, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Opavě**, se sídlem Praskova 194/11, Opava, za účasti: I) **J. L.** a II) **J. L.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 10. 2020, č. j. 22 A 36/2019 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** na zaplaceném soudním poplatku za kasační stížnost částka ve výši 10 000 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora uvedené věci dne 29. 12. 2020 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 10. 2020, č. j. 22 A 36/2019 – 52, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2019, č. j. ZKI OP-O-3/133/2019-7, ve věci námítky stěžovatele proti obsahu obnoveného operátu v katastrálním území Budišov nad Budišovkou.

[2] Vzhledem k tomu, že stěžovatel současně s podáním kasační stížnosti nepředložil plnou moc udělenou jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, vyzval ho Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 6. 1. 2021, č. j. 3 As 416/2020 – 8, mimo jiné k tomu, aby plnou moc udělenou advokátovi předložil, respektive aby prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soud mu ke splnění této výzvy určil lhůtu deseti dnů od doručení citovaného usnesení. O následcích nevyhovění uvedené výzvě byl stěžovatel řádně poučen.

[3] Usnesení č. j. 3 As 416/2020 – 8, bylo stěžovateli v souladu s § 42 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) doručeno do datové schránky dne 13. 1. 2021 (viz doručenko založená na č. l. 9 soudního spisu Nejvyššího správního soudu). Posledním dnem desetidenní lhůty k vyhovění výzvě bylo s ohledem na § 40 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. pondělí 25. 1. 2021. Stěžovatel však do dnešního dne plnou moc udělenou advokátovi pro řízení o kasační stížnosti

nepředložil, ani ve stanovené lhůtě nedoložil, že má právnické vzdělání potřebné pro výkon advokacie.

[4] Dne 25. 1. 2021 (tedy v poslední den lhůty) Nejvyšší správní soud obdržel stěžovatelovo podání, ve kterém vysvětluje, proč plnou moc udělenou advokátovi nepředložil. Tvrdí v něm, že oslovil 41 advokátů, kterým nabídl „několik desítek tisíc korun“, přičemž věc by jim zabrala „maximálně deset minut týdně“, ale žádný z nich nebyl ochoten jej zastupovat, pouze se různě vymlouvali. Soudu předložil dopis (žádost o právní zastoupení), který advokátům údajně zaslal. Dále vyjádřil silnou nedůvěru v podstatě ke všem osobám s právním vzděláním, advokáti podle něj patří do „stávající úřednické a právnické mafie“. Vzhledem k tomu, že povinné právní zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s. považuje za protiústavní, požádal Nejvyšší správní soud, aby navrhl Ústavnímu soudu zrušení tohoto ustanovení.

[5] Nejvyšší správní soud nevidí žádného důvodu, pro který by měl navrhnout Ústavnímu soudu zrušení § 105 odst. 2 s. ř. s. Otázkou povinného zastoupení účastníka advokátem v řízení před kasačním soudem se Ústavní soud zabýval již v usnesení ze dne 14. 9. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 43/2000 (všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), ve kterém shledal zákonnou úpravu povinného zastoupení advokátem pro vybrané typy řízení souladnou s ústavním pořádkem České republiky. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 28. 4. 2006, č. j. 8 As 4/2006 – 93 (judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), konstatoval, že přestože se uvedené usnesení Ústavního soudu týkalo § 241 občanského soudního řádu (v tehdejší znění), který stanovil povinnost zastoupení dovozatele bez příslušného právního vzdělání advokátem v řízení o dovolání, lze v něm uvedené závěry vztáhnout i na povinné zastoupení stěžovatele bez příslušného právního vzdělání advokátem v řízení o kasační stížnosti (obdobně srovnej též usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 10. 2009, sp. zn. III. ÚS 473/09).

[6] Je pochopitelně věcí stěžovatele, jakým způsobem si advokáta opatří. Z tohoto pohledu tak není pro rozhodnutí soudu relevantní, které advokáty stěžovatel oslovil, jakou spolupráci jim nabízel, jaká byla jejich odezva apod. Nad rámec nutného však soud dodává, že stěžovatel pouze doložil text dopisu, který 41 advokátům údajně zaslal. Z ničeho však nevyplývá, že jej skutečně odeslal. Stejně tak není podloženo stěžovatelovo tvrzení, že jej advokáti odmítli zastupovat. Nejvyššímu správnímu soudu není známo, že by v obecné rovině bylo obtížné zajistit si právní zastoupení. Pokud někteří advokáti nepřijali stěžovatelovu nabídku spolupráce, nejedná se o objektivní překážku, pro kterou by stěžovatel skutečně neměl možnost splnit podmínky řízení, v důsledku čehož by mu byla odepřena spravedlnost. Ve své podstatě se jedná o zcela subjektivní překážku pramenící z nedůvěry stěžovatele v advokáty (či právníky obecně) a jeho přesvědčení o tom, že osoba s právnickým vzděláním nebude schopna hájit jeho zájmy lépe, než by to svedl on sám.

[7] Stěžovatel tak sice ve stanovené lhůtě vysvětlil, proč nedoložil plnou moc udělenou jím advokátovi, uvedené důvody však nejsou relevantní, neboť zákon neumožňuje z povinného zastoupení advokátem jinou výjimku, než že by stěžovatel sám měl příslušné vysokoškolské vzdělání (což stěžovatel ani neprokázal, ani netvrdil). Soud § 105 odst. 2 s. ř. s. nepovažuje ani za protiústavní, jak je vysvětleno v odstavci [5] výše. Lze tedy uzavřít, že stěžovatel ani na výzvu soudu neodstranil překážku v řízení spočívající v nedoložení povinného zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s. V řízení tedy nelze pokračovat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

[8] Pro úplnost lze dodat, že vůči stěžovateli postupoval kasační soud stejným způsobem již v jeho jiné obdobné věci. K tomu odkazuje na usnesení ze dne 8. 10. 2020,

č. j. 5 As 249/2020 – 23, kterým odmítl kasační stížnost stěžovatele z totožných důvodů, jaké jsou dány i v nyní projednávané věci.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[10] Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud současně rozhodl podle § 10 odst. 3, věta poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „*zákon o soudních poplatcích*“), o vrácení již zaplaceného soudního poplatku, a to ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 téhož zákona. Jelikož stěžovatel zaplatil na soudním poplatku více, než činila poplatková povinnost (viz § 10 odst. 1, věta druhá zákona o soudních poplatcích; konkrétně zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč dvakrát, dne 20. 1. 2021 a poté znovu dne 26. 1. 2021), vrací mu kasační soud zaplacený soudní poplatek včetně přeplatku na poplatek v celkové výši 10 000 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu